

Книга Йоеля і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня — номер дев'ятий

Jeff Pippenger

2025-12-11

Номер дев'ять

Я дійшов до того моменту в цьому вступі до книги Йоеля, коли варто коротко підсумувати деякі ключові моменти з перших восьми статей і визначити, чого нам слід очікувати від книги Йоеля тепер, коли ми беремося за неї більш безпосередньо, а тоді, звісно, який це має стосунок до битв при Рафії та Паніумі з Даниїла 11:11-16?

Ми зробили наголос на пісні про виноградник, бо «досвід» у пророчому значенні представлений «піснею». Однією з характеристик ста сорока чотирьох тисяч є те, що вони співають пісню Мойсея й Агнця, що, по суті, є способом Івана представити пісню про виноградник у пророка Ісаї. Кожен великий пророк починає свої книги осудженнями Ізраїля за їхній бунт; або можна сказати, що кожен великий пророк спочатку співає пісню про виноградник. Я стверджую, що пісня про виноградник у першому розділі книги Йоеля є однією з найважливіших одкровень щодо пісні про виноградник. Не можу сказати, чи я маю рацію, але причина мого переконання полягає в тому, що пророчі зв'язки, символічно представлені в книзі Йоеля, здаються ключем або, можливо, віссю для кількох спиць. Свідчення Йоеля не лише поєднується з іншими паралельними лініями, але й, здається, встановлює точку відліку, особливо через символізм знищення виноградника в першому розділі, а наступні два розділи визначають як час випробування образу звіра в Сполучених Штатах, так і час випробування образу звіра для світу. І все це подано в контексті виноградника, а виноградник не є живим виноградником, якщо він не отримує дощу.

Ми також зробили наголос на пророчому періоді, який представлений символом «доколі?»». Я відчув необхідність нагадати нам про цей раніше встановлений принцип щодо «доколі?», щоб зробити наголос на «завершальному камені», який був і є також підвалиною та наріжним каменем. Остаточний повний розвиток послання Опівнічного крику, який нині триває, є «завершальним каменем». Спираючись на підвалини, той «завершальний камінь» — це самоцвіти Міллера, що сяють удесятеро яскравіше, ніж на початку.

На підставі Божих "дивних діл" вінцевим каменем є момент, коли Його народ переходить від лаодикійського стану до філадельфійського, і саме тоді цей народ стає тим восьмим, який є з семи, а також переходить від Церкви воюючої до Церкви тріумфуючої. Цей перехід є вінцевим каменем. Перехід звершується, коли Божий народ чує й бачить "вістку про вінцевий камінь", і вона є дивною в їхніх очах. Вістка про "вінцевий камінь" є кульмінацією, бо вона зводить до купи всі символічні "вінцеві" істини. Вістка про "сім часів" була для Міллера наріжним каменем і мала стати міллеритським вінцевим каменем. П'ятидесятниця була вінцевим каменем періоду П'ятидесятниці, так само як Крик опівночі був вінцевим каменем міллеритського руху першої та другої ангельських вістей.

Як вершина або завершальний камінь 46-річного періоду, протягом якого Христос будував міллеритський храм першого й другого ангелів, цей завершальний камінь мав стати наріжним каменем для Христової праці зі зведення храму ста сорока чотирьох тисяч. Цей наріжний камінь був встановлений у 1844 році як світло, що освітлює шлях до неба, і з цієї причини Божий народ наприкінці світу має повернутися до «стародавніх стежок», щоб знайти спокій. Якщо й коли вони повертаються до піонерської історії міллеритів, то знаходять, що звістка Опівнічного крику була вершиною основоположної історії. Опівнічний крик був проявом виливання Святого Духа. Коли душа повертається до «стародавніх стежок» і знаходить «яскраве світло», яке було встановлене на початку, в основоположній точці цього шляху, вона знаходить Опівнічний крик, який Єремія визначає як «спокій».

Позаду них, на початку шляху, було встановлено яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було «опівнічним криком». Це світло сяяло вздовж усього шляху й освітлювало їм дорогу під ногами, щоб вони не спіткнулися.

Якщо вони не відводили очей від Ісуса, який був просто перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Але невдовзі дехто стомився і казав, що місто дуже далеко, і що вони сподівалися увійти до нього раніше. Тоді Ісус підбадьорював їх, піднімаючи Свою славу правдою, і з Його руки виходило світло, яке коливалося над адвентською групою, і вони вигукували: «Алілуя!» Інші необачно відкидали світло позаду них і казали, що це не Бог вивів їх так далеко. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в цілковитій темряві, і вони спотикалися та втрачали з очей орієнтир і Ісуса, і падали зі стежки вниз, у темний і злий світ унизу. Християнський досвід і вчення Еллен Г. Вайт, 57.

Замковий камінь історії міллеритів є наріжним каменем для історії ста сорока чотирьох тисяч. Від початку трьохангельської вістки у 1798 році аж до того часу, коли тріумфуюча церква піднімається у виконання очищення святилища під час недільного закону, шлях освітлений вісткою опівнічного крику, бо притча — про адвентизм, і про те, як Бог піднімає народ, щоб досконало відобразити Його характер, коли для людства закривається час випробування під час кризи недільного закону.

На шляху Ісус веде і продовжує освітлювати шлях, піднімаючи Свою славу правдою. Тому на початку шляху є яскраве світло і яскраве світло, що веде до кінця шляху. Ісус як Альфа й Омега показує кінець початком, тож світло на обох кінцях шляху — це звістка Опівнічного Крику.

Перший ангел прийшов 1798 року і сповістив, що настав час Його суду, кажучи: «... настав час Його суду». Час суду настав 1798 року, і з його початком розпочався шлюб між Христом та Його новою нареченою — філадельфійським міллеритським адвентизмом. Христос мав одружитися 22 жовтня 1844 року, і з 1798 до 1844 року наречена готувалася. Наречена була філадельфійською, бо на Христовій нареченій не було осуду, адже вона приготувала себе — вона була чистою. Звістка про суд є звісткою про шлюб, що розпочався на початку — у 1798 році — і завершився наприкінці — у 1844 році.

Фундаментальним і завершальним світлом для міллеритського руху була звістка, що сповіщала про шлюб — звістка Опівнічного крику. Опівнічний крик був і підвалиною, і вінцем історії першого та другого ангелів, а також міллеритської історії, а вінцем міллеритської історії є наріжним каменем історії ста сорока чотирьох тисяч і водночас її вінцем. Будівництво храму завершується, коли встановлюють завершальний камінь, і робота з укладання того останнього «дивного» каменя розпочалася в липні 2023 року.

Існують різні сповнення пророцтв, що складатимуть вінце, але вінце також означає кульмінацію звістки. П'ятидесятниця була вінцем звістки п'ятидесятницького періоду, так само як світло про «сім часів», що прийшло через перо Гірама Едсона у 1856 році, було покликане стати вінцем звістки Міллера, адже першою основоположною істиною, яку відкрив Міллер, були «сім часів». У 1856 році відкинення нового світла вінцевої істини дорівнювало вибору померти в пустелі Лаодикії, як це зробив стародавній Ізраїль протягом сорока років. Це визначає липень 2023 року як 1856-й, переломний момент переходу від Філадельфії до Лаодикії в історії міллеритів і початок зворотного руху від Лаодикії до Філадельфії в історії ста сорока чотирьох тисяч. Христос не одружився з нечистою жінкою у 1844 році, бо вона була філадельфійською, і Він одружиться з нареченою з Філадельфії під час недільного закону. Але спершу вона повинна приготуватися. Ви готові?

Не бійся, мале стадо; бо Отцеві вашому було до вподоби дати вам Царство. Луки 12:32.

22 жовтня 1844 року Господь уклав шлюб із нареченою, яку Він приготував, щоб вона слідувала за Ним в історію третього ангела та всього, що уособлює третій ангел, але до 1863 року історія третього ангела була відхилена в пустелю Лаодикії. Історія від 1844 до 1863 року представляє період третього ангела, таким чином подаючи ілюстрацію нерозумних дів у період запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Диви — це пшениця і кукуля, яких відділяють вістки, символізовані ангелами, адже саме ангели виконують працю відділення.

Тоді мені було показано третього ангела. Сказав мій ангел-супровідник: «Страшне його діло. Жахлива його місія. Він — ангел, що має відібрати пшеницю від куколю і запечатати, або зв'язати, пшеницю для небесної житниці. Ці речі мають поглинати весь розум, усю увагу». Ранні твори, 119.

Вістки трьох ангелів з чотирнадцятого розділу Об'явлення становлять звістку пізнього дощу, яка розділяє й зв'язує два класи.

"Іванові були відкриті сцени глибокого й хвилюючого змісту в житті церкви. Він бачив становище, небезпеки, боротьби та остаточне визволення Божого народу. Він записує завершальні вісті, які мають довести до стиглості жниво землі — чи то як снопи для небесних засіків, чи то як в'язки хмизу для вогнів знищення. Йому були відкриті питання надзвичайної ваги, особливо для останньої церкви, щоб ті, хто звернеться від омани до істини, могли бути наставлені щодо небезпек і конфліктів, які чекають їх попереду. Нікому не слід залишатися в темряві щодо того, що має прийти на землю." Велика боротьба, 341.

Саме «слова істини», які в цьому поколінні є «заключними вістями, що мають довести жниво до стиглості», відокремлюють два класи. Така праця є також працею «чоловіка з щіткою для сміття» зі сну Міллера.

"Віяло Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці.' Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини полова відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: 'Жорстке це слово; хто може його слухати?'" Бажання віків, 392.

Починаючи з великого розчарування 1844 року, віхи та події до 1863 року відображають історію 9/11 аж до недільного закону. Чому 1844 рік — це 9/11, запитаете ви?

Праці сестри Вайт чітко свідчать, що третій ангел прийшов 22 жовтня 1844 року, а також у 1888 році, який є прообразом 9/11. Ще важливіше: усі пророки окреслюють саму історію від 9/11 до недільного закону, тож це не свідчення двох чи трьох, а об'єднане свідчення кожного свідка зі Слова Божого, що від 9/11 до недільного закону — це період, у якому відбувається «сповнення кожного видіння».

Історія приходу і завершення третього ангела тривала з 1844 по 1863 рік і відображає період Божих дивовижних діл від 11 вересня аж до недільного закону. Ця історія також представлена періодом від 1840 до 1844 років, і в цій лінії 1840 є альфою, а 1844 — омегою. У лінії від 1844 до 1863 років 1844 є альфою, а 1863 — омегою. 1844 є і альфою, і омегою.

Хрест співвідноситься з 1844 роком, і Альфа й Омега пролив Свою кров на хресті. Починаючи з 9/11 (1840), ми знаходимо в десятому розділі Об'явлення виклад історії, що починається з того, як Іван у 1840 році їсть книжечку, а потім у 1844 році зазнає розчарування в своєму шлунку. Поїдання — це початок; шлунок позначає кінець. Останній вірш десятого розділу зображує повторення цієї історії в історії ста сорока чотирьох тисяч.

І я взяв книжечку з руки ангела й з'їв її; і в моїх устах вона була солодка, як мед; але щойно я її з'їв, у мене в животі стало гірко. І він сказав мені: Ти маєш знову пророкувати перед багатьма народами, і племенами, і мовами, і царями. Об'явлення 10:10, 11.

Десятий розділ Об'явлення та другий розділ Авакума є двома розділами, які свідчать про пророчий період від 1840 до 1844 року. Історія від 1844 до 1863 року починається з віхи розчарування, за якою настало розсіяння, а потім — збирання. У той період пророча історія двох таблиць Авакума завершується, коли друга таблиця була надрукована 1849 року і опублікована за кордоном 1850 року. Період таблиць Авакума тривав від травня 1842 року, коли було опубліковано таблицю 1843 року, і пророчий період завершився там, де й почався

— публікацією однієї з двох таблиць Авакума. Таблиця 1843 року — альфа, а таблиця 1850 року — омега.

1856 року Гайрам Едсон написав серію статей, які піднесли розуміння Вільяма Міллера щодо «семи часів» на новий рівень. Праця Едсона була омегою праці Міллера, перетворивши фундаментальну істину Міллера на вінець, покликаний зміцнити Божий народ. Світло Міллера щодо «семи часів» було альфою, а світло Едсона щодо «семи часів» — омегою.

У 1863 році рух перетворився на церкву, яка зрештою призведе до появи руху зі власного середовища, подібно до того, як міллеріти вийшли з-поміж протестантів, і так само, як учні перейшли з юдаїзму до християнства, і як Ісус Навин та Халев вийшли з-поміж колишнього завітного народу, який був приречений померти в пустелі.

У тій самій історії (1844–1863) республіканський риг звіра із землі переживає паралельну боротьбу, що зрештою виливається у Громадянську війну, яка, як одностайно визнають історики, досягла свого екватора у 1863 році з Лінкольною Прокламацією про емансипацію. Лінкольн був першим президентом-республіканцем, який склав президентську присягу після найгіршого на той час в історії президента-демократа. Згодом його було вбито. Усі ці пророчі риси та інші повторюються у випадку останнього президента-республіканця.

Період з 1844 по 1863 рік включно охоплював розсіяння і збирання. 1863 рік символізує недільний закон, тож розсіяння, що відбулося в 1844 році, є єдиним розсіянням до 1863 року, коли лаодикійські Адвентисти сьомого дня були розсіяні в пустелю Лаодикії. 1844 рік приніс розсіяння, і 1863 рік приніс розсіяння, що свідчить про те, що ця історія є визначеним пророчим символом, бо вона починається альфа-розсіянням у 1844 році і завершується омега-розсіянням у 1863 році. Перше розсіяння настало 18 липня 2020 року, а остаточне омега-розсіяння сповниться при недільному законі.

Надходить час, коли ми будемо роз'єднані й розсіяні, і кожному з нас доведеться стояти без можливості спілкування з тими, хто має таку саму дорогоцінну віру; і як ви зможете встояти, якщо Бог не буде поруч із вами і якщо ви не знатимете, що Він веде й скеровує вас? *Review and Herald*, 25 березня 1890 р.

Недостатньо, щоб Бог стояв «поруч із тобою», ти також маєш «знати, що він веде й спрямовує тебе». Цей факт є предметом пророцтва, представлений різними виразами, побудованими на формулі «коли ви пізнаєте Господа».

І будете їсти досхочу, і насититесь, і славитимете ім'я Господа, Бога вашого, що чудесно вчинив із вами; і народ Мій ніколи не буде засоромлений. І пізнаєте, що Я посеред Ізраїля, і що Я — Господь, Бог ваш, і нема іншого; і народ Мій ніколи не буде засоромлений. ... Тож пізнаєте, що Я — Господь, Бог ваш, який перебуває в Сіоні, на святій горі Моїй; тоді Єрусалим буде святим, і чужинці більше не проходять через нього. *Йоїл* 2:26, 27, 3:17.

Коли Єрусалим святий, він є Церквою тріумфуючою, бо Церква воююча визначається як Церква, що складається з пшениці й куколю, і коли «жодні чужинці більше не проходять Єрусалимом», Божий народ «знатиме», «що Він веде й керує». Вони знають, бо це ті, хто звершили молитву «сім разів», яка включає визнання того, що Бог не провадив тебе, коли ти був лаодикійцем, але коли ти станеш філадельфійцем, ти пізнаєш «що Він веде й керує» і що Бог «посеред Ізраїля».

Альфа-розсіяння (розчарування) 19 квітня і омега-розсіяння (розчарування) 22 жовтня позначені першою офіційною публікацією після великого розчарування 22 жовтня. Публікація є пророчим маркером в історії міллеритів і пророчій історії Сполучених Штатів, тож перша офіційна публікація після 1844 року є віхою цієї історії, і ця віха вказує на розсіяння.

1847-Останок у розсіянні

Слово до «Малого стада».

Наступні статті були написані для The Day-Dawn, який виходив у місті Canandaigua, штат Нью-Йорк, і видавався O. R. L. Crosier. Але оскільки це видання зараз не виходить і ми не знаємо, чи буде воно виходити знову, дехто з нас у штаті Мен вважає за краще подати їх у такій формі. Я хочу звернути увагу «малого стада» на ті речі, які зовсім скоро відбудуться на цій землі. . . .

Читач, напевно, помітив, що до «Слова до „Малого стада“» було включено три статті з-під пера місіс Е. Г. Вайт. . . .

«Друге послання від місіс Вайт, знайдене на сторінках 14–18, є описом її першого видіння під заголовком „To the Remnant Scattered Abroad“. Його було написано 20 грудня 1845 року як особистий лист до Еноха Джейкобса і вперше опубліковано одержувачем у The Day-Star від 24 січня 1846 року. Потім 6 квітня 1846 року Джеймс Вайт і Г. С. Герні передрукували його у форматі одноаркушевого видання. Виклад, як він поданий у „A Word to the ‘Little Flock’“, за винятком незначних редакторських змін і доданих біблійних посилань, ідентичний повному опису видіння в його першій публікації». Джеймс Вайт, „A Word to the ‘Little Flock’“, 25.

1844 рік ознаменувався приходом ангела й розчаруванням. У 1845 році записано перше видіння, а опубліковано його у 1846-му. Перше видіння адресоване «залишку, розсіяному по всій землі». Я сумніваюся, що незаміжня юна пророчиця знала, коли записувала своє перше видіння, що пророкою ознакою «залишку» є те, що цей залишок із пророчої необхідності має бути «розсіяний по всій землі», як одна з ознак ста сорока чотирьох тисяч. У 1846 році Вайти одружилися, тож прізвище Еллен змінилося на Вайт. У тому ж році Вайти почали дотримуватися суботи сьомого дня. У 1846 році завіт позначено як завершений, пророчий шлюб, що розпочався в 1844 році, було завершено в 1846-му, а в 1847-му надруковано й розіслано перше офіційне видання.

Травень 1850 року

Дорогий читачу—Моєю метою у цьому огляді було викрити помилку у світлі священної істини. . . .

"Представляючи цю невеличку працю розсіяній отарі, я виконав свій обов'язок перед ними в цьому відношенні, і нехай Бог додасть своє благословення. Амінь." Джеймс Вайт, Субота сьомого дня не скасована, 2.

Публікація Джеймса Вайта вказує, що його аудиторія все ще була розсіяною отарою, але водночас вона є захистом суботи сьомого дня. Це — вістка третього ангела на зародковій стадії в контексті міллеритського адвентизму щодо розуміння суботи й третього ангела. Вона опублікована того ж року, що й таблиця 1850 року, і разом вони являють собою підняття Господнього війська напередодні кризи недільного закону. Ісус завжди ілюструє кінець початком, і ті, хто в 1844 році представляли цю вістку, користуючись таблицею 1843 року, були прообразом тих, хто мав представляти вістку, користуючись таблицею 1850 року. На початку періоду двох таблиць Авакума люди проголошували вістку часу у поєднанні з таблицею Авакума, а в 1850 році Джеймс Вайт подає вістку третього ангела разом із таблицею 1850 року. Таблиця була виготовлена братом Ніколсом у період 1849 року, коли Джеймс та Еллен Вайт мешкали у брата Ніколса. Джеймс Вайт був безпосередньо причетний до створення таблиці 1850 року, і того року він почав проголошувати вістку третього ангела.

«23 вересня [1850 року] Господь показав мені, що Він вдруге простяг Свою руку, щоб вернути останок Свого народу, і що зусилля слід подвоїти в цей час збирання. У час розсіяння Ізраїль був уражений і роздертий; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, спрямовані на поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали мало або й нічого; але під час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля з поширення істини матимуть задуманий ефект. Усі мають бути єдині та ревні в цій праці. Я побачила, що соромно комусь звертатися до часу розсіяння за прикладами, щоб керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог тепер зробив для нас не більше, ніж тоді, Ізраїль ніколи б не був зібраний. Так само необхідно, щоб істина була надрукована в часописі, як і проповідувалася.» *Review and Herald*, 1 листопада 1850 р.

«Видіння про те, що Господь „простяг Свою руку вдруге, щоб повернути останок Свого народу“, на сторінці 74, стосується лише єдності та сили, що колись існували серед тих, хто очікував Христа, а також того факту, що Він почав знову об'єднувати й піднімати Свій народ». *Early Writings*, 86.

Сестра Вайт у «Ранніх творах» коментує уривок із *Review and Herald* у зв'язку з її використанням слів пророка Ісаї, коли вона сказала: «Господь показав мені, що Він вдруге простяг Свою руку, щоб повернути останок Свого народу». Він простяг Свою руку в 1850 році. Коли Він 22 жовтня 1844 року зібрав тих людей у Святе Святих, це відбулося на завершення розсіяння, що тривало з 677 р. до н. е. до 22 жовтня 1844 р. Буквальна Юдея, яка перебувала в буквальному Прекрасному краї, була розсіяна протягом 2520 років відповідно до «семи часів» двадцять шостого розділу книги Левит, починаючи з 677 р. до н. е. Після

завершення 2520 років духовний Ізраїль було зібрано 22 жовтня 1844 року, і його негайно було розсіяно, а розсіяння завершилося, коли Господь удруге простяг Свою руку. У цьому уривку Він удруге збирає їх, щоб здійснити дві речі: «перев'язати Свій народ» і «підняти» Свій народ.

«Тоді я побачила третього ангела. Сказав ангел, який супроводжував мене: “Грізне його слово, жахлива його місія. Він — ангел, який має відділити пшеницю від куколю та запечатати або зв'язати пшеницю для небесної житниці”. Ці речі повинні займати весь розум, усю увагу. Знову мені було показано необхідність того, щоб ті, хто вірить, що ми маємо останнє послання милості, були відокремлені від тих, які щодня приймають або засвоюють нову оману. Я побачила, що ані молоді, ані старі не повинні відвідувати зібрання тих, які перебувають в омані й темряві. Сказав ангел: “Нехай розум перестане зосереджуватися на речах, що не приносять користі”».» Manuscript Releases, том 5, 425.

Друге зібрання, що розпочалося 1850 року, було прообразом запечатування (зв'язування) Божого народу, коли їх підносять — «піднімають» — як знамено. 1850 рік вказує, коли Господь збирає сто сорок чотири тисячі. З пророчої необхідності вони мали бути розсіяні перед тим, як бути зібраними. Отже, «три з половиною дні» з Об'явлення 11:11 символізують 1260 — половину 2520 — і означають розсіяння, що настало після 18 липня 2020 року. Об'явлення 11:11 представляє друге зібрання тих, які мають становити число ста сорока чотирьох тисяч, і знамено, що підноситься народам, як викладено в Ісаї 11:11!

І того дня постане корінь Єссея, який стоятиме як знамено для народів; до нього звертатимуться язичники: і спочинок його буде славний.

І станеться того дня, що Господь знову вдруге простягне Свою руку, щоб повернути останок Свого народу, що зостанеться, з Ассирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Кушу, і з Еламу, і з Шінеару, і з Хамату, і з островів моря.

І піднесе знамено народам, і збере вигнанців Ізраїля, і збере до купи розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаїя 11:10, 11, 12.

У 1850 році Господь вдруге простяг Свою руку, щоб зібрати людей, які проголошували вістку третього ангела разом із вісткою опівнічного крику, як це представлено двома таблицями Авакума. У липні 2023 року Господь вдруге простяг Свою руку, щоб зібрати людей, які проголошували вістку третього ангела разом із вісткою опівнічного крику, як це представлено двома таблицями Авакума. І 1850 рік, і липень 2023 року вказують на зібрання «останку Його народу», як говорить Ісаїя у вірші 11 розділу 11. Вірш 11 розміщений між віршами десятим і дванадцятим, і обидва ті вірші вказують на піднесення знамена перед світом.

Кожен із трьох віршів вказує на стяг, хоча середній вірш називає їх «останком». Той останок там збирають удруге, а кількість племен, з яких їх збирають, — вісім. «8» символізує не лише тих, хто був у Ноевому ковчезі й перейшов зі старого світу в новий, не побачивши смерті, але «8» також символізує тих, хто є восьмою церквою серед семи. Двоє свідків з Об'явлення 11:11 — це ті, хто воскресли. Число «8» є символом воскресіння, символом ста

сорока чотирьох тисяч, символом хрещення і символом тих, хто переходять від Лаодикії до Філадельфії та стають Ісаїним стягом для народів. Господь простягає Свою руку вдруге з 1850 по 1865 роки і знову в липні 2023 року.

У 2023 році з'явилося нове світло щодо семи часів, так само, як і в 1856 році. Період від 1856 до 1863 року представляє історію ста сорока чотирьох тисяч, коли Господь піднімає останок Свого народу як військо.

Ісаія 11:11 ідеально узгоджується з Одкровенням 11:11, яке ідеально узгоджується з Даниїлом 11:11. Ісаія та Іван змальовують внутрішню історію, а Даниїл — зовнішню. Зовнішня лінія Даниїла 11:11 йде паралельно з внутрішньою лінією 11:11 в Одкровенні (Івана), а Ісаія 11:11 являє знамено внутрішньої лінії, яке кличе іншу Божу отару вийти із зовнішньої лінії. Палмоні зв'язав ці уривки воєдино в гарне ціле, що могло бути здійснено лише Тим, Хто є Творцем усього.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Діалог із штучною інформацією:

Чи має число «11» якесь значення у світі математики?

Так, число 11 має кілька аспектів справжнього математичного інтересу та значущості (окрім того, що воно просто є простим числом). Ось основні з них, які математики та ентузіасти математики часто виділяють:

11 — п'яте просте число, найменше двоцифрове просте і перше просте, що є паліндромом у десятковій системі. "11" — найменший реп'юніт (число, що складається з повторюваних одиниць), який є простим. Це єдине двоцифрове просте число, у якому обидві цифри однакові. 11, 22, 33, 44 тощо. Працює лише з "11". "11" — показник простого числа Мерсенна. Десятковий розклад $1/11 = 0,090909\dots$ має період усього 2, але $1/11$ відоме ще й іншим чином: послідовність простих чисел 11, 101, 1009, 10007, 100003 тощо з'являється в обговореннях простих чисел в арифметичній прогресії. Дієдральна група порядку 22 (симетрії правильного 11-кутника) примітна тим, що "11" — найменше просте число, для якого дієдральна група має неабелеву структуру з тривіальним центром, що становить інтерес у теорії груп. У теоретичній фізиці (теорія струн / М-теорія) Всесвіт часто моделюють в 11 просторово-часових вимірах, і фізики та математики, які працюють у цій галузі, часто відзначають появу числа 11. "11" — єдине паліндромне просте з парною кількістю цифр (усі інші з парною кількістю цифр, більшою за 2, діляться на 11 і, отже, є складеними). Це теорема в розважальній теорії чисел.

Підсумок:

Хоча «11» не має такого статусу суперзірки, як π , є чи золотий перетин, це число раз у раз трапляється як найменший або перший приклад багатьох явищ (перше просте число-реп'юніт, єдине паліндромне просте число з парною кількістю цифр, рання поява в багатьох доказах і контрприкладів, 11 вимірів у М-теорії тощо). Отже, так — математичний

світ справді вважає 11 важливим числом.

"Той, хто дав натхнення Слову, був істинним тлумачем Слова. Христос ілюстрував свої вчення, звертаючи увагу своїх слухачів на прості закони природи та на звичні предмети, які вони щодня бачили й тримали в руках. Так він спрямовував їхні думки від природного до духовного. Багато хто не відразу розумів зміст його притч; але, з дня на день стикаючись із тими предметами, з якими Великий Учитель пов'язав духовні істини, деякі розпізнавали уроки божественної істини, які він прагнув прищепити, і переконувалися в істинності його місії та наvertsалися до Євангелія." Працівник суботньої школи, 1 грудня 1909 року.

"Так, провадячи від природного до духовного царства, Христові притчі є ланками в ланцюзі істини, що поєднує людину з Богом, а землю — з небом." Наглядні уроки Христа, 17.